

Sygn. akt II Ka 176/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014r

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Warda /spr./

Sędziowie: SO Wiesław Oryl

SO Artur Bobiński

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2014r na rozprawie

sprawy **R. S.**

oskarżonego o czyn z art. 297§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 9 kwietnia 2014r w sprawie II K 32/14

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Banku S.A. z siedzibą we W. kwoty 15.509,57 zł odpowiadającej pozostałej do zapłaty części udzielonego oskarżonemu kredytu,

- w pkt. 4 wyroku eliminuje obowiązek zwrotu pokrzywdzonemu (...) Bankowi S.A. z siedzibą we W. dowodu rzeczowego w postaci zaświadczenia o zarobkach z dnia 14 marca 2011r,

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 176/14

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że w dniu 14 marca 2011r w placówce (...) Banku S.A. przy ul. (...) w W., w celu uzyskania pożyczki pieniężnej w wysokości 27.135,95 złotych przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o uzyskiwanym dochodzie w firmie Handel (...) Spółka jawna M. J. i B. J. (...)-(...) W., co miało istotne znaczenie dla otrzymania wymienionego wsparcia finansowego, wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela pożyczkodawcy co do swoich możliwości finansowych, tj. o przestępstwo z art. 297§1 kk.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2014r wydanym w sprawie II K 32/14 uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 297§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednocześnie warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 2 lat. Na podstawie art. 46§1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Banku S.A. z siedzibą we W. całkowitej kwoty udzielonego oskarżonemu kredytu, tj. kwoty 27.135,95 zł. W punkcie 4 wyroku Sąd na mocy art. 230§2 kpk zwrócił pokrzywdzonemu (...) Bankowi S.A. z siedzibą we W. dowody rzeczowe w postaci: umowy pożyczki z dnia 14 marca 2011r o nr (...) oraz zaświadczenia o zarobkach z dnia 14 marca 2011r – ujęte w wykazie dowodów rzeczowych Nr 02/2013r pod poz. 1 i 2 przechowywane w aktach sprawy na karcie 2. W ostatnim punkcie wyroku Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów postępowania i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym na korzyść oskarżonego złożył oskarżyciel publiczny. Na podstawie art. 427§2 kpk zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na nieprawidłowym określeniu wysokości kwoty podlegającej uiszczeniu przez R. S. na rzecz pokrzywdzonego (...) Banku S.A. z siedzibą we W. tytułem środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, tj. sumy 27.135,95 złotych odpowiadającej całości zaciągniętego zobowiązania, w sytuacji gdy wymieniony częściowo zaspokoił swego wierzyciela, skutkiem czego pozostała mu do uregulowania należność opiewająca na kwotę 15.509,57 zł,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść przejawiający się w uznaniu, iż oryginał zaświadczenia o zarobkach z dnia 14 marca 2011r stanowi dowód rzeczowy w niniejszej sprawie, podczas gdy w aktach znajduje się jedynie kopia wskazanego dokumentu, który to postanowieniem z dnia 26.01.2014r (k. 37) wyłączony został do odrębnego postępowania, a co za tym idzie rozstrzygnięcie w jego przedmiocie nie było możliwe.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W toku rozprawy apelacyjnej oskarżyciel publiczny zmienił stanowisko i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie środka karnego w kwocie wskazanej w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie zgodnie z wymogami procedury karnej i prawidłowo ustalił stan faktyczny. Nie kwestionował tego także skarżący. Apelacja oskarżyciela publicznego, jak wyżej wskazano, jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie – odnośnie zarzutów w niej wymienionych. Na skutek przychylenia się do podniesionego w tym zakresie wniosku zaskarżony wyrok Sądu I instancji został zmieniony.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd merytoryczny dokonał wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zebranego materiału dowodowego odnośnie winy i wymiaru kary zasadniczej mieści się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając również wniosek złożony w trybie art. 335§1 kpk przez prokuratora i zawarty w akcie oskarżenia. Na tle generalnie prawidłowych rozstrzygnięć, Sąd Odwoławczy dostrzegł jednakże w zaskarżonym wyroku pewne uchybienia. Problematyka z tym związana, jak się wydaje została zauważona także przez Sąd Rejonowy, który na etapie sporządzania pisemnych motywów orzeczenia podjął próbę jej wyjaśnienia. Sąd Rejonowy bowiem prawidłowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że całkowita wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzony bank wynosi 27.135,95 zł, odniósł się również do wpłaconych dotychczas przez oskarżonego rat pożyczki. Co do zasady trafne rozważania Sądu merita nie znalazły jednak właściwego odzwierciedlenia w treści sentencji wyroku, a mianowicie w trzecim jej punkcie. Z literalnego brzmienia tego rozstrzygnięcia wynika obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego banku całkowitej kwoty udzielonego oskarżonemu kredytu,

tj. kwoty 27.135,95 zł. Zapis taki uprawnia (...) Bank S.A. z siedzibą we W. do domagania się w toku postępowania egzekucyjnego zapłaty kwoty przewyższającej wartość aktualnego bezprawnego wzbogacenia R. S.. Należy pamiętać, iż oskarżonego i pokrzywdzonego do chwili wyrokowania w niniejszej sprawie łączyła skuteczna prawnie umowa cywilnoprawna, na podstawie której pożyczkobiorca uregulował częściowo wskazaną wyżej kwotę, zmniejszając tym samym wartość szkody ustaloną w zaskarżonym wyroku. Podniesiony w tej sytuacji przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, w realiach przedmiotowej sprawy, jawi się jako zasadny, zaś argumentacja przytoczona na jego poparcie zasługuje na uwzględnienie. Z pisma nadesłanego przez pokrzywdzony bank wyraźnie wynika, że oskarżonemu pozostała do zapłaty kwota 15.509,57 zł i tą sumę jako najbardziej aktualną wartość zadłużenia należy zasądzić tytułem obowiązku naprawienia szkody. Sąd Odwoławczy rozważył jednocześnie zauważony przez Sąd I instancji dynamiczny charakter relacji finansowych pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym. R. S. z różną częstotliwością reguluje zaciągnięte zobowiązanie i próba jednoznacznego zdefiniowania wartości szkody w dacie orzekania przy uwzględnieniu wpłaconych już rat pożyczki napotyka trudności interpretacyjne. W ocenie tutejszego Sądu najbliższe prawidłowego odzwierciedlenia tej kwestii w treści dyspozytywnej wyroku będzie dodanie drugiego, oprócz aktualnej wartości szkody, kryterium limitującego wysokość odszkodowania z art. 46 kk. W związku z tym Sąd Odwoławczy zmieniając zaskarżony wyrok, zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego banku kwoty 15.509,57 zł odpowiadającej pozostałej do zapłaty części udzielonego oskarżonemu kredytu.

Odnosząc się do drugiego z uchybień podniesionych w apelacji stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy nie ustrzegł się błędu w rozstrzygnięciu odnoszącym się do dowodów rzeczowych. Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2014r oryginał zaświadczenia o zarobkach stanowiący dowód w sprawie został wyłączony do odrębnego postępowania. W aktach niniejszej sprawy pozostawiono zaś potwierdzoną za zgodność kserokopię. Ponieważ dokument taki nie stanowi dowodu rzeczowego w rozumieniu przepisów postępowania karnego, nie można było co do niego orzec zwrotu na podstawie art. 230§2 kpk.

Mając zatem na uwadze wniosek skarżącego zawarty w apelacji, Sąd Odwoławczy dokonał odpowiedniej zmiany wyroku Sądu I instancji i orzekł, jak w sentencji orzeczenia.